

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Palaestinae loca sancta perlustrat. Cap. XIV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

navigatione sese illi non semel ostendit; eumque magnopere confirmavit; ac denique incolumem ad portum Palæstinae perduxit.

PALÆSTINÆ LOCA SANCTA
PERLVSTRAT.

CAPVT XIV.

INDE cum cætera peregrinorum turba progressus, ut ad conspectum sacratissimæ vrbis est ventum, incredibilem ex ipso illius intuitu cepit animo voluptatem; ac deinceps partim in comitatu, partim etiam solus, loca illa Christi Domini, MARIÆ virginis, & Apostolorum nobilitata vestigiis, eximio quodam animi fructu venerabundus haud semel obiit: modò inclyti quòdam templi reliquias, modò sepulchra Prophetarum intuens: hîc nascentis & vagientis; illic docentis, & miracula parantantis filii Dei monumenta considerans. Vbi verò ad loca eiusdem acerbissimis pœnis insignia, & morientis in cruce sanguine consecrata, atque ad defuncti sepulchrum accederet; effusus in lacrymas, humo pia oscula imprimere, immortales agere Domino gratias, incredibili quadam spiritus dulcedine & suauitate compleri. Ad hæc, antiquum beatissimæ Virginis domicilium, itemque locum instituto primùm Eucharistiæ mysterio & sancti Spiritus aduentu memorandum, & alia eiusmodi quàm plurima, quæ per otium deinde reuiferet, à mystagogo quàm accuratissime addiscere. Erat Ignatio iamdiu deliberatum, ut diximus, in angustiis illis Iudææ sedibus pedem figere, atque ad conuertendos ad Euangelij lucem infideles toto pectore incumbere; quòd non reperiret vel vbi sanctius in terris vitam degeret, vel in quo munere fructuosius operam collocaret. Neque, plurimis iam experimentis diuinæ bonitati confidere, & in diem paruoque viuere assuetum, rerum, quæ ad corpus pertinet, habebat cura vlla sollicitum. Id verò laborabat vnum, fragilitatis humanæ videlicet conscius, ne spiritui quotidie deficienti, & noxarum sordes aliquas contrahenti, opportuna sacræ pœnitentiæ ablutio & cœlestis panis alimèta deessent. Quam ad rem idoneum ratus ministerium fratrum è Franciscana familia, qui loca illa religiosa tuentur, & peregrinis aduenientibus præstò solent esse; adit ille ad custodem cœnobij, ac litteras ei, quas ex Italia commendatitias attulerat, reddidit; & quod ad conuersionem infidelium attinet, nihil ei suorum

suorum consiliorum impertit; voluntatem verò suam in eisdem sedibus commorandi habitandi que demonstrat: rogat proinde, ut se fratres dumtaxat tecto recipiant, sibi que Cōfessionis & Eucharistiæ sacramenta ministrent: se, quæ ad victum cultum que spectent, nullo profus eorum incommodo curaturum. Custos, partim commédatione amicorum, partim postulari moderatiōne permotus, bene sperare iubet Ignatium, ita tamen, ut rem in aduentū Prouincialis Ministri differret, qui per eos dies in Bethleem oppido versabatur; nec dubitauit Ignatius, quin æquè facilem Prouincialem esset habiturus, atque custodē habuerat; itaque cūm reditus iam peregrinorum instaret, litteras ad amicos in Occidentem scribere aggressus est, quibus eos de suo statu faceret certiores. Cūm igitur maximè scriberet, quòd in posterum diem peregrinis erat indicta profectio; ecce tibi à custode nuntius, adesse Prouincialem, & Ignatium accersere; ad quem bonæ spei plenus cūm extemplo adiisset, collaudat ille primò piã hominis voluntatem; sed re apud se diligentius deliberata, videri sibi ait satius, ut recedat; id què; cūm alias ob causas, tum verò quòd ante id tempus nonnulli eodem studio accensi, dum securius vagantur, à Turcis excepti, vel misere periissent, vel certè in acerbè seruitutis calamitatem incidissent, quos deinde propter officium ac vicinitatem Franciscani fratres non sine magno cænobii detrimento redimere cogebantur, proinde se in diem insequentem cum cæteris peregrinis ad iter accingeret. Ad quæ cūm ita respondisset Ignatius, ut sibi certū fixum que esse affirmaret, Hierosolymis omnino restare, simul que modestè significaret, se, quãuis aliter sentiente Prouinciali, nequaquam, nisi aliqua oblata religione, à proposito recessurum: tum ille potestatem se à summo Pontifice habere subiunxit sacris interdicens, si quis inuito se ibidem remanere conatus esset: iam que potestatis eius diploma proferre paranti confestim Ignatius, ut omnia ecclesiastica iura & imperia valde reuereretur, nihil prolato opus esse respondit, credere se quæ diceret; & quoniam ita iuberet, dicto audientem fore. Dum igitur ad hospitium tendit mærens, ut se ad reditum compareret; acris illum incessit repenti cupiditas montis Oliueti illius celeberrimi reuiscendi, quo in summo cernuntur adhuc IESV Christi ascendenti in cælum expressa vestigia: ac ne quis fortè in tantis temporis angustiis impedimento sibi esset, re nemini patefacta, & (quod periculosius est) nullo propter inopiã Turca secum adhibito ex iis, qui mercede conducti peregrinis in ea regione præsidio sunt; solus ad montem excurrit: cum que a

C

custo-

custodibus non admitteretur, cultellum è calamaria theca detractum mercedis loco iis dedit, sacri montis cacumen subit alacer, & diuinorum pedum notas multa cū prece & ingenti gaudio veneratus, ad Bethphage properauit: vbi dum singula curiosè perlustrat, subit illius animum subitò, minùs diligenter in Oliueti fastigio sese animaduertisse, vtra ex cæli plaga dextrum vtra sinistrum esset Christi vestigium: qua dubitatione quasi quibusdam calcaribus incitatus, illico ad montem recurrit, adnotauitque intentis oculis vel minutissima quæque sic, vt locus in posterum dubitationi non esset: vsque ad eò inexplebile studium sacrosancta illa redemptionis humanæ mōnimenta & incunabula Christianæ religionis penitus etiam atque etiam cognoscendi recolendi que mentē eius inuaserat. Interea, cū abeller diutius, nec in turba peregrinorum appareret, ad Franciscanos defertur desiderari ex eo numero Ignatium. Franciscani suspicant id quod erat, ac veriti ne per eā solitudinem Ignatius in aliquod vitæ vel seruitutis discrimen incurreret, Armenium quendam in eo cœnobio ministrantem ad illum perquirēdum celeriter miserunt; qui descendenti ex Oliuero commodū Ignatio factus obuiam, fuste primū ac truci vultu acriter minitari, ac temeritatem asperè admodum increpare: deinde immissa manu & brachio ferocius apprehensum, ad diuersorium trahere minimè sanè renitentem, quin etiam nouo cælestis gaudii rore perfusum, quòd inter eas contumelias Christum sibi præsentem, & vsque ad hospitium præeuntem, incredibili quodam genere consolationis aspiceret.

IN HISPANIAM REDIT.

CAPVT XV.

VT igitur postera dies illuxit, cum reliquo peregrinorum agmine Ignatius abiit præ desiderio tristior, & relicta prouinciā sine fine respiciens: nec ramen, quoniā præsentis necessitate victus inde recederet, de muniendo in posterum sibi quandoque reditu ac mansione desperans. Cumq; primo traiectu Cyprum tenuisset incolumis, tres ibi onerarias in Italiam paratas offendit: quarum vna erat Veneti mercatoris, maxima, & omnibus rebus instructa; altera minor, sed bene firma, Turcarum: tertia Christianorum, parua, & malè compacta. Acceteri peregrini, quòd tempus erat hybernum & obnoxium tempestatibus, pro se quis que tendere, ac certa mercede pacisci,